

Skatteyderne til Staten. Jeg ser bort fra den Forskydning, der kan fremkomme ved de forskellige Grundlag for Skatterne; men det er dog klart, at naar Staten skal overlade Kommunerne lidt over 10 Mill., sker det derved, at Skatteyderne, som dog ere Kommunernes Beboere, betale igen til Staten 8,280,000 Kr. — efter Beregningen, maaske noget mere, maaske noget mindre. Men dertil kommer, at den Lettelse, der særlig skulde gives Hartkornet, dog ikke fører til det, som den gerne skulde føre til, og som der ogsaa har lydt Krav paa, nemlig en Sikring mod, at Byrderne paa Hartkornet vedblive at stige.

Endelig kan jeg ikke indse, at de foreliggende Forslag ville ophæve den Ulighed i Beskatning, som menes at være til Stede særlig i Forholdet mellem By og Land, idet den kun vender denne Ulighed om og afløser den tilstedeværende Ulighed med en ny. Jeg skal ikke her trætte med alt for mange Tal. Jeg skal blot tillade mig at bemærke, at betragter man de nuværende direkte Skatter til Stat og Kommune, viser det sig, at de tilsammen fordele sig mellem Bybefolkningen og Landkommunerne med henholdsvis henved 39 og lidt over 61 pCt., og se vi paa Fordelingen af Folketallet mellem Byerne og Landet, saa finde vi paa det nærmeste de samme Tal, nemlig henholdsvis mellem 38 og 39 og mellem 61 og 62 pCt. Derimod maa det erkendes — og jeg tror, at det er særlig dette, man i denne Sammenligning bør have for Øje — at Forholdet stiller sig anderledes, naar man lader de kommunale Skatter ude af Betragtning og blot ser paa de direkte Statsskatter, idet de kommunale direkte Skatter ere forholdsvis større for Byerne end for Landet. Men for de direkte Statsskatters Vedkommende er Forholdet dette, at saa vidt man overhovedet kan opgøre denne Beregning, som altid maa bero noget paa et Skøn, betale Byerne af de direkte Statsskatter nu mellem 31 og 32 pCt., medens Landbefolkningen betaler noget over 68 pCt., og samtidig er Folketallet som nævnt henholdsvis mellem 38—39 pCt. og 61—62 pCt. Men nu vil Forslaget vende dette Forhold om, saaledes at fremtidig vilde der komme til at hvile paa Bybefolkningen 58—59 pCt. og paa Landbefolkningen 41—42 pCt. Jeg kan ikke se rettere, end at man altsaa ikke fjerner den Ulighed i Beskatningen, som kan menes at være til Stede, men at man kun sætter en anden Ulighed i Stedet.

Derfor har Regeringen ikke kunnet

indskrænke sig til blot at fremsætte Ændringsforslag til Kommissionens Forslag, thi dermed havde den ikke let kunnet afhjælpe de Mangler, som efter dens Formening klæbe ved disse Forslag. Det, som er Hovedmangelen, er nemlig efter min Opfattelse det egentlig centrale og Kernepunktet i selve Forslagene. Vil man afklæde Reformen alle de Omsvøb, hvori den nu er klædt, og se paa den egentlig reelle Kerne, saa tror jeg, man maa sige, at det er denne: Der indføres en Formue- og Indkomstskat, som paalignes og opkræves ved Hjælp af de kommunale Myndigheder for af dem at indbetales til Statskassen, for at denne atter kan udbetale Beløbet til Kommunerne, eventuelt med et Tillæg af Statskassens egne Indtægter. At dette gælder med Hensyn til de $\frac{4}{5}$ af Formueskatten, vil jo være ganske klart. Det er Meningen, at de skulle vende tilbage til de Kommuner, som have betalt dem, ganske vist med en lille Forandring, som fremkommer ved den Maade, hvorpaa henholdsvis de $\frac{5}{10}$ og de her omtalte $\frac{4}{10}$ pro mille beregnes ved Opkrævningen og ved Tilbagebetalingen. I og for sig opkræves altsaa denne Formueskat til Bedste for Kommunerne; men jeg ser ikke rettere end, at det samme gælder i Virkeligheden den øvrige Skat. Forholdet er i Virkeligheden det, at man paalægger ikke den ny Formue- og Indkomstskat, fordi Staten trænger til forøgede Indtægter; tværtimod mener man, at Statskassen kan afse nogle Millioner af sine Indtægter og altsaa ikke behøver ny Indtægter. Man paalægger heller ikke en Formue- og Indkomstskat for dermed at reformere de direkte Statsskatter; thi disse blive bestaaende ganske, som de ere, de opkræves fremdeles og betales til Staten ganske som nu, i alt Fald med den lille Forskel med Hensyn til Byernes Land- og Ligningsskat. Man paalægger altsaa denne Formue- og Indkomstskat for at give Staten Midler til at overføre et Beløb til Kommunerne, og det er efter min Formening en aldeles vilkaarlig Fiktion, naar man siger, at det er et Beløb af de nuværende direkte Skatter Nej, det er et Beløb af Statskassens Midler, som man ikke saaledes kan binde til visse bestemte Indtægter. Det, at man har knyttet Beløbet til de direkte Statsskatter, betyder kun, at man deri har villet finde en Norm for Beløbet og en Norm for Fordelingen; men det kan ikke betyde, at disse Skatter, der vedblive at bestaa som Statsskatter og fremdeles skulle betragtes som Statsskatter, ere gaaede over til Kommu-